ବିଜୟ କୁମାର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭାଟେ

ବନାମ

ନୀଲା ବିଜୟ କୁମାର ଭାଟେ

ଅପ୍ରେଲ 16, 2003

[ଦୋରାଇସ୍ୱାମୀ ରାଜୁ ଏବଂ ଡି.ଏମ୍. ଧର୍ମାଧିକାରୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ:

ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ଅଧିନିୟମ, 1955; ଧାରା 13(1) (i-a):

ପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍ଠୁରତା ଆଧାରରେ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଆବେଦନ - ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ହେପାଜତ ପାଇଁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ଦାୟର – ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ମଞ୍ଜୁର ଏବଂ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଆବେଦନ ଖାରଜ - ଚରିତ୍ରହୀନତା/ପରକୀୟା ପ୍ରୀତିର ଅଭିଯୋଗ - ତାହା ପରେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର - ଏହାର ପ୍ରଭାବ - ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ - ଏହାର ପରିସର – ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା: ଏଭଳି ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ନୀଙ୍କ ପାଇଁ ପାରିବାରିକ ମନସ୍ତାପ ଏବଂ ଯାତନା ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯାହା ନିଷ୍ଠୁରତା ପଦବାଚ୍ୟ ଏବଂ ବୈବାହିକ ଗୃହର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣକୁ ଅସମ୍ଭବ କରିଦିଏ - ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ପତ୍ନୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ଆରୋପ ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବିଲୋପ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ - ଯେହେତୁ ସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ପତ୍ନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ପ୍ରତି-ଅଭିଯୋଗ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୀବ୍ର ଘୃଣା ଏବଂ ବିଦ୍ୱେଷର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସୂଚିତ କରେ, ତେଣୁ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଦାବି କୌଣସି ବାସ୍ତବିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନୁହେଁ - ଏଣୁ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଛି ।

ଶବ୍ଦ ଏବଂ ବାକ୍ୟାଂଶ:

'ନିଷ୍ଠୁରତା' ଏବଂ 'ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ' - ଏହାର ଅର୍ଥ ।

ପ୍ରତିବାଦୀ-ପତ୍ନୀ ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **13(1)(i-a)** ଅଧୀନରେ ନିଷ୍ଠୁରତା ଆଧାରରେ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଛାଡପତ୍ର ମଞ୍ଜୁରୀ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ, ସ୍ୱାମୀ ନିଜ ପତ୍ନୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚରିତ୍ରହୀନତା, ଅବୈଧ ସମ୍ପର୍କ ଇତ୍ୟାଦିର ଆରୋପ ଲଗାଇଥିଲେ ମାତ୍ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସେହି ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଇଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀ-ସ୍ୱାମୀ ମଧ୍ୟ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ହେପାଜତ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲଗାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ । ତେବେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ରାୟକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାଏମ ରଖାଯାଇଥିଲା। ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ଦାୟର ହୋଇଛି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର ରାୟ କାଏମ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେହେତୁ ଏହା କେତେକ ଅଭିଯୋଗ/ଦୃଢୋକ୍ତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା ଯାହାକୁ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍ଠୁରତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଭିଯୋଗ ଖାରଜ ହେବା ସମୟରେ ସେ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିସାରିଥିଲେ; ଏବଂ ସ୍ୱାମୀ ଓ ପତ୍ନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୈବାହିକ ସମ୍ପର୍କର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ରହିଥିଲା ।

ଏହି ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି, ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ:

1.1. ନିଷ୍ଠୁରତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ସୁସ୍ଥାପିତ ବିଧି ଅଟେ ଯେ, ବିବାହ ବନ୍ଧନ ବାହାରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ଚରିତ୍ରହୀନତା ଏବଂ ଅଶ୍ଳୀଳ ଘନିଷ୍ଠତାର ଘୃଣ୍ୟ ଆରୋପ ଲଗାଇବା ଏବଂ ପରକୀୟା ପ୍ରୀତିର ଅଭିଯୋଗ କରିବା ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଭାରତୀୟ ପତ୍ନୀଙ୍କ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ପରିସ୍ଥିତି ଓ ମାନଦଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କଲେ, ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ର, ସମ୍ମାନ, ଖ୍ୟାତି, ସ୍ଥିତି ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ଏକ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଅଟେ । ଏହା ସ୍ୱୟଂ ଅପମାନ ଏବଂ ନିଷ୍ଠୁରତାର ଚରମ ରୂପ ପଦବାଚ୍ୟ, ଯାହା ଆଇନ ଅନୁସାରେ ନିଷ୍ଠୁରତା ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରିବା ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରଦାନ କରେ ।

ଡ. ଏନ୍.ଜି. ଦସ୍ତାନେ ବନାମ ଶ୍ରୀମତୀ ଏସ୍. ଦସ୍ତାନେ, **AIR (1975) SC 1534** ଏବଂ ଭି. ଭଗତ ବନାମ ଡି. ଭଗତ, (ଶ୍ରୀମତୀ) **[1994] 1 SCC 337** ମାମଲାଦ୍ୱୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଗଲା।

1.2. ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ପରିବାର ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍କର୍ଷରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ ଏଭଳି ଗୁଣବତ୍ତା, ମାତ୍ରା ଏବଂ ପରିଣାମର ଥିଲା ଯାହା ମାନସିକ କ୍ଳେଶ, ମନସ୍ତାପ ଏବଂ ଯାତନା ସୃଷ୍ଟି କରେ, ଯାହା ବୈବାହିକ ଆଇନରେ ନିଷ୍ଠୁରତାର ପୁନର୍ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଧାରଣା ସହିତ ସଦୃଶ ଅଟେ । ଏହା ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ବିଘଟନ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଏବଂ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଗଭୀର ଭାବେ ଆଘାତ ପହଞ୍ଚାଏ, ଯାହାଫଳରେ ସେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ଆଶଙ୍କା କରନ୍ତି ଯେ ଏଭଳି କଟାକ୍ଷ କରୁଥିବା ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିପଦଜନକ ହେବ ଏବଂ ଏହା ବୈବାହିକ ଗୃହର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣକୁ ଅସମ୍ଭବ କରିଦିଏ ।

1.3. ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ଆକସ୍ମିକ କ୍ରୋଧର ପରିଣାମ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉନାହିଁ । ଅପରପକ୍ଷରେ, ଏଭଳି କ୍ଷତିକାରକ ତିରସ୍କାର, ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ କଟାକ୍ଷ ଯାହା କରାଯାଇଥିବା ଜଣାପଡ଼ିଛି, ତାହା ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଯେ ସ୍ୱାମୀ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଏହା ଜାରି ରଖିଥିଲେ, ଯାହା ପତ୍ନୀଙ୍କ ଭାବନାକୁ ଏଭଳି ସ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପମାନିତ ଏବଂ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରିଥିଲା ଯାହା ପତ୍ନୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅସହ୍ୟ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା ଏବଂ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ବୈବାହିକ ଗୃହରେ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ରହିବା ସମ୍ଭବପର ନଥିଲା । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍କର୍ଷ ନଥିରେ ଉପଲବ୍ଧ ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଆଇନଗତ ତ୍ରୁଟି ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ କିମ୍ବା ତାହା କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ବିନା କିମ୍ବା ବିପରୀତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ କାରଣରୁ ପ୍ରଭାବହୀନ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇନାହିଁ, ଯାହାଫଳରେ କୌଣସି ଭିନ୍ନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ।

1.4. ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ବିବୃତିର ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ଏକତରଫା ଭାବେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ସମସ୍ତ ଅଭିଯୋଗ ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବିଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ଦାବି କରିବା ନିରର୍ଥକ

ଅଟେ । ଏପରିକି ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ କରାଯାଇଥିବା ଆରୋପଗୁଡ଼ିକର ଅପସାରଣ ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିବା ସଂଶୋଧନ ଆବେଦନ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଏବଂ ସଂଶୋଧନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଏଭଳି କ୍ଷତିକାରକ ତିରସ୍କାର ଏବଂ ବିବୃତି ଦେଇ ପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁର ଆଚରଣ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ଦାୟିତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ କରେନାହିଁ, ଯେହେତୁ ତାହା କରାଯିବା ସମୟରେ ଏବଂ ନଥିରେ ରହିବା ସମୟରେ ତାହାର ଏକ ଗଭୀର ପ୍ରଭାବ ଥିଲା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା **13** ର ଉପ-ଧାରା **(1)** ର ଖଣ୍ଡ **(i-a)** ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବଧି ବା ସମୟ ପାଇଁ ନିଷ୍ଠୁର ବ୍ୟବହାର ବୈଧାନିକ ଭାବେ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ସର୍ତ୍ତ ରଖାଯାଇନାହିଁ । ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ମାନସିକ ନିଷ୍ଠୁରତା କ'ଣ ଅଟେ, ତାହା ଏଭଳି ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ସଂଖ୍ୟା ଗଣନା ଉପରେ କିମ୍ବା କେବଳ ଏଭଳି ଆଚରଣର ନିରନ୍ତରତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ନାହିଁ, ବରଂ ପ୍ରକୃତରେ ଏହା କରାଯିବା ସମୟରେ ଏହାର ତୀବ୍ରତା, ଗୁରୁତ୍ୱ ଏବଂ କଳଙ୍କିତ ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ଏକ ଅନୁକୂଳ ବୈବାହିକ ଗୃହ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ମାନସିକ ମନୋଭାବ ଉପରେ ଏହାର କ୍ଷତିକାରକ ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବ । ଯଦି କଟାକ୍ଷ, ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ତିରସ୍କାର କେବଳ ସାଧାରଣ ପ୍ରକୃତିର ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ବୋଧହୁଏ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ଯେ ଏକ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ନିରନ୍ତରତା ବା ଜାରି ରହିବା, ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ଅନ୍ୟଥା ଏତେ ଗମ୍ଭୀର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇନଥାନ୍ତା, ତାହାକୁ ଏଭଳି କ୍ଷତିକାରକ ଏବଂ ଯାତନାଦାୟକ କରିଦିଏ କି ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେହି ଆରୋପ ସାମନା କରୁଥିବା ଜୀବନସାଥୀ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବେ ଯେ ବୈବାହିକ ଗୃହର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ । ଲିଖିତ ବିବୃତି ମାଧ୍ୟମରେ କଟୁତା ସହିତ ଲଗାଯାଇଥିବା ଏବଂ ନଥିରେ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ସଚେତନ ଏବଂ ସୁଚିନ୍ତିତ ବିବୃତିକୁ କେବଳ ଏହା ନଥିରୁ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଛି କହି ଏତେ ସହଜରେ ଉପେକ୍ଷା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହାର କୌଣସି ପରିଣାମ ନାହିଁ ବୋଲି ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଭାବେ ଯେଉଁ ଅଲିଭା ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ଦାଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା, ତାହା ସଂଶୋଧନ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଆପେଆପେ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଣୁ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ,

ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ଉକ୍ତ ଆଚରଣ ଉପରେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଭରସା କରାଯିବାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

1.5. ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଦାନପ୍ରଦାନ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ପ୍ରତି-ଅଭିଯୋଗ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ତୀବ୍ର ଘୃଣା ଏବଂ ବିଦ୍ୱେଷର ସୂଚକ ଅଟେ । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ପରିସ୍ଥିତିର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ବିଚାର କଲେ, ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସାର ପ୍ରତୀତ ହେଉଛି, ଯାହା କୌଣସି ପ୍ରକୃତ, ବାସ୍ତବିକ ବା ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କେବଳ ନିରାଶାରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦର ବିଚାରାଦେଶ କାଏମ ରହିବା ପରେ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲୋଡ଼ାଯାଇଥିବା ପୁନଃସ୍ଥାପନର ପ୍ରତିକାର ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ବିଫଳ ହେବାକୁ ବାଧ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 7200-7201/2001 ।

ଏଫ୍.ସି.ଏସ୍. ସଂଖ୍ୟା 56/1994 ରେ ମୁମ୍ବାଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 4.10.2000 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଅପିଲ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଭି.ଏନ୍. ଗଣପୁଲେ ଏବଂ ଏସ୍.ଏମ୍. ଯାଦବ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଡି. ରାଜୁଙ୍କ** ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଉଭୟ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିବା ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପରୋକ୍ତ ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ଦାୟର କରାଯାଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଆବେଦନ କ୍ରମେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ 10 ଜୁନ୍, 1973 ରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିବା ଏବଂ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ତଥା ଦୁଇ କନ୍ୟାଙ୍କ ହେପାଜତ ପ୍ରତିକାର ଚାହିଁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିବା ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି । ପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍ଠୁରତା ଆଧାରରେ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଛାଡପତ୍ର ମଞ୍ଜୁରୀ ଚାହିଁ ପତ୍ନୀ ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ଅଧିନିୟମ, 1955 ର ଧାରା 13(1)(i-a) ଅଧୀନରେ ଏମ୍.ଜେ. ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 382/1983 ଦାୟର କରିଥିଲେ । ନିଜ ଦାବିର ସମର୍ଥନରେ, ପତ୍ନୀ ନିର୍ଯାତନା ଏବଂ ମାନସିକ ଯାତନା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ଆଚରଣର ଅନେକ

ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମାନସିକ କ୍ଲେଶ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ ଗୁରୁତର ଅବନତିର କାରଣ ସାଜିଥିଲା । ବିଜ୍ଞ ପରିବାର ଅଦାଲତର ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶେଷରେ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ବୈବାହିକ ଜୀବନର କେବଳ ସାଧାରଣ କ୍ଷୟକ୍ଷତି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ମାତ୍ର ସେହି ସମୟରେ, ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଚରିତ୍ରହୀନ ମହିଳା ବୋଲି ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ଏବଂ ଜଣେ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ପୁତ୍ର ରମେଶ ସାୱନ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଶାରୀରିକ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅବୈଧ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥିବା ଦର୍ଶାଇ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଓ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ବିସ୍ତୃତ ତାଲିକା ସହ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲଗାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ, ଯଦିଓ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଲିଖିତ ବିବୃତିର ସଂଶୋଧନ ଚାହିଁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ପତ୍ନୀଙ୍କ ଛାଡପତ୍ର ଦାବିକୁ କାଏମ ରଖିବା ପାଇଁ ଅଦାଲତଙ୍କ ଉପରେ ଗଭୀର ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିଲା । ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ଏଭଳି ଅଭିଯୋଗର ବର୍ଣ୍ଣନା ଏବଂ ଦାବି କରିବାର ଶୈଳୀକୁ ଆପେଆପେ ଏହି ତଥ୍ୟର ସୂଚକ ବୋଲି ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ସେ କେବଳ ସେମାନେ ଏକତ୍ର ରହୁଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏଭଳି ଅଭିଯୋଗ ଲଗାଇନଥିଲେ, ବରଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କୀୟ, ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ପୁନଃମିଳାମିଶା ପାଇଁ ସେ ଯୋଗାଯୋଗ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ଲଗାଇଥିଲେ । ବିଜ୍ଞ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ବିଚାରରେ, ପ୍ରତ୍ୟାହାର ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ, 17.01.1990 ତାରିଖରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ଜବାବରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ବସ୍ତୁତଃ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଧରିନିଆଯାଇଥିଲା। ଫଳସ୍ୱରୂପ, ପରିବାର ଅଦାଲତ 07.04.1994 ତାରିଖରେ ଏମ.ଜେ. ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 382/1983 କୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ । ଏହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଅଧିକାରର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଏବଂ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ହେପାଜତ ପାଇଁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଆବେଦନ ସହିତ ମିଳିତ ଭାବେ ବିଚାରଣ ହୋଇଥିବା ଏମ୍.ଜେ. ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 66/1988 ର ଆବେଦନ ପତ୍ର ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ମଞ୍ଜୁର କରୁଥିବା ରାୟର ସେହି ସମାନ ତାରିଖରେ ଏକ ପୃଥକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା ।

ଅପିଲକାରୀ ଏମ୍.ଜେ. ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 66/1988 ର ଖାରଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପରିବାର ଅଦାଲତ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 56/1994 ଏବଂ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ଏମ୍.ଜେ. ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 382/1983 ରେ ଛାଡପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପରିବାର ଅଦାଲତ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 57/1994 ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦୁଇଜଣିଆ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଏଫ୍.ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 57/1994 ରେ ପରିବାର ଅଦାଲତଙ୍କ ଛାଡପତ୍ର ମଞ୍ଜୁର ଆଦେଶକୁ କାଏମ ରଖି ଏକ ବିସ୍ତୃତ ରାୟ

ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ 04.10.2000 ତାରିଖରେ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ । ସେହି ସମାନ ସମୟରେ, ଏକ ପୃଥକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏଫ୍.ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 56/1994 ର ଅନ୍ୟ ଅପିଲଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ସମାନ ତାରିଖରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ଦାୟର କରାଯାଇଛି ।

ଯଦିଓ ଅପିଲଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ନୋଟିସ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ସେ ନିଜେ କିମ୍ବା ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ହାଜର ହେବା ପାଇଁ ଚୟନ କରିନଥିଲେ । ମାତ୍ର ସେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାୟର ଅପିଲଗୁଡ଼ିକରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦାବିକୁ ବିରୋଧ କରି ଏକ ଜବାବ ପଠାଇଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଭି.ଏନ୍. ଗଣପୁଲେ ଦୃଢ଼ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର ରାୟ କାଏମ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯେହେତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମୁଖ୍ୟତଃ ଏମ୍.ଜେ. ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 382/1983 ରେ ଦାଖଲ ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ କରାଯାଇଥିବା କେତେକ ଦୃଢୋକ୍ତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା, ଯାହାକୁ 16.09.1988 ତାରିଖରେ ଲିଖିତ ବିବୃତିର ସଂଶୋଧନ ମାଧ୍ୟମରେ ଆଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପୂର୍ବରୁ ଅପସାରଣ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇସାରିଥିଲା । ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଯେତେବେଳେ ନିଷ୍ଠୁରତା ଦାବି ପ୍ରତିପାଦନ ପାଇଁ ଆବେଦନପତ୍ରରେ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ବୈବାହିକ ଜୀବନର ସାଧାରଣ କ୍ଷୟକ୍ଷତିର ବିଷୟ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା କେବଳ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆଧାରରେ ଛାଡପତ୍ର ମଞ୍ଜୁରୀ ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ନିଷ୍ଠୁରତା ପଦବାଚ୍ୟ ନୁହେଁ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁନଃମିଳାମିଶା ପାଇଁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ସୁଯୋଗ ବାକି ରହିଛି ଏବଂ ଯଦି କେବଳ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦର ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଏ, ତେବେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୈବାହିକ ସମ୍ପର୍କର ପୁନଃସ୍ଥାପନ ଏବଂ ବୈବାହିକ ଗୃହର ପୁନରାରମ୍ଭ ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେତେକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପ୍ରତି ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ମୁଖରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ଅପିଲ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ପୁଣି ଥରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରାଯାଇଛି ।

ଡ. ଏନ୍.ଜି. ଦସ୍ତାନେ ବନାମ ଶ୍ରୀମତୀ ଏସ୍. ଦସ୍ତାନେ, AIR (1975) SC 1534 ମାମଲାରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ସାଧାରଣତଃ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ

ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଥାଏ ଯେ ସେ ନିଜର ଏହି ଆଳ ବା ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁର ଆଚରଣ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ବୈବାହିକ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରମାଣର ମାନଦଣ୍ଡ ହେଉଛି ନିଷ୍ଠୁରତାର ଅଭିଯୋଗକୁ ଯଥୋଚିତ ସନ୍ଦେହ ବାହାରେ ପ୍ରମାଣ କରିବା ନୁହେଁ, ବରଂ କେବଳ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ଭାବନାଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ଏହା ଜାଣିବା ଯେ ସମ୍ଭାବନାର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଉକ୍ତ ଆରୋପିତ ତଥ୍ୟର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସପକ୍ଷରେ ଅଛି କି ନାହିଁ । ନିଷ୍ଠୁରତାର ପ୍ରକୃତି କିଭଳି ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ପ୍ରତିପାଦିତ ହେବା ଜରୁରୀ, ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ଇଂରାଜୀ ଆଇନର ଆବଶ୍ୟକତା ପରି, ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ଏଭଳି ପ୍ରକୃତିର ହେବା ଉଚିତ ଯାହା ଜୀବନ, ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ କିମ୍ବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବ ଏବଂ ଏଭଳି ବିପଦର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଆଶଙ୍କା ଜନ୍ମାଉଥିବ, ସେପରି ନୁହେଁ; ବରଂ ଆଲୋଚ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକୁ କେବଳ ଏହା ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏଭଳି ନିଷ୍ଠୁର ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି ଯାହା ମନରେ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଆଶଙ୍କା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ଯେ ଏକତ୍ର ବସବାସ କରିବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଖ୍ୟାତି, ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନ କିମ୍ବା ସେହିଭଳି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦିଗ ପ୍ରତି ହେବାକୁ ଥିବା ପରିଣାମୀ କ୍ଷତି ବା ଆଘାତର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ହାନିକାରକ ବା କ୍ଷତିକାରକ ହେବ ।

ଭି. ଭଗତ ବନାମ ଡି. ଭଗତ (ଶ୍ରୀମତୀ), [1994] 1 SCC 337 ମାମଲାରେ, ଏହା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 13(1)(i-a) ରେ ମାନସିକ ନିଷ୍ଠୁରତାକୁ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ଏଭଳି ଆଚରଣ ରୂପେ ପରିଭାଷିତ କରାଯାଇପାରେ ଯାହା ଅପରପକ୍ଷକୁ ଏଭଳି ମାନସିକ ଯାତନା ଏବଂ କ୍ଲେଶ ପ୍ରଦାନ କରେ ଯାହାଫଳରେ ସେହି ପକ୍ଷ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷ ସହିତ ବସବାସ କରିବା ସମ୍ଭବପର ହୋଇନଥାଏ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନେ ଏକତ୍ର ରହିବେ ବୋଲି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ଆଶା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇପାରେନାହିଁ କିମ୍ବା ବ୍ୟଥିତ ପକ୍ଷକୁ ଏଭଳି ଆଚରଣ ସହ୍ୟ କରି ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷ ସହିତ ରହିବା ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମାନସିକ ନିଷ୍ଠୁରତା ବ୍ୟଥିତ ପକ୍ଷର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ଆଘାତ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ତାହା ଏକ ଏଭଳି ମାମଲା ଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ୱାମୀ ପରକୀୟା ପ୍ରୀତି ଆଧାରରେ ପତ୍ନୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟବିଧିରେ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ, ସେ ଆରୋପ ଲଗାଇଥିଲେ ଯେ ସ୍ୱାମୀ "ମାନସିକ ମତିଭ୍ରମରେ ପୀଡ଼ିତ", ତାଙ୍କର ଏକ "ବିକୃତ ମସ୍ତିଷ୍କ ଥିଲା... ଯେଉଁଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଜଣେ ମାନସିକ ବ୍ୟାଧି ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ

ଗଭୀର ଚିକିତ୍ସା ଆବଶ୍ୟକ", ଏବଂ ସେ "ମାନସିକ ବିକୃତିଗ୍ରସ୍ତ ରୋଗରେ ପୀଡ଼ିତ" ଇତ୍ୟାଦି, ଏବଂ ଜେରା ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ଏଭଳି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଜେଜେବାପାଙ୍କ ସମେତ ତାଙ୍କ ପରିବାରର ଅନେକ ସଦସ୍ୟ ପାଗଳ ଥିଲେ ଏବଂ ପାଗଳାମିର ଏହି ଧାରା ସମଗ୍ର ପରିବାରରେ ଚାଲିଆସୁଥିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଯଦିଓ ପତ୍ନୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ, ତଥାପି ପତ୍ନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତି-ଅଭିଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଏଭଳି ପ୍ରକୃତିର ମାନସିକ ନିଷ୍ଠୁରତା ଥିଲା ଯେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ତାହା ପରେ ପତ୍ନୀଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କହିବା ଯଥାର୍ଥ ହେବ ଯେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ପତ୍ନୀଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ରହିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ବୋଲି ପତ୍ନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ (ପତ୍ନୀ) ଜାଣିଶୁଣି ଏକ ଛଳନାମୂକ ଭଙ୍ଗୀ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିଲେ, ଯାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଏବଂ ଜଣେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର ବୋଧଗମ୍ୟତା ବାହାରେ ଥିଲା ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଉପସଂହାର ଏହା ହିଁ ହେବ ଯେ ସେ କେବଳ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଜୀବନକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ କଷ୍ଟକର ନର୍କରେ ପରିଣତ କରିବା ପାଇଁ ମନସ୍ତାପ ମଧ୍ୟରେ ବସବାସ କରିବାକୁ ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ କରିଛନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ, ତାହା ହେଉଛି ଅପିଲକାରୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ପତ୍ନୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କରାଯାଇଥିବା ଦୃଢୋକ୍ତି, ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ଚରିତ୍ର ସଂହାର ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13(1)(i-a) ଅଧୀନରେ ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦ ଦାବିକୁ କାଏମ ରଖିବା ପାଇଁ ମାନସିକ ନିଷ୍ଠୁରତା ପଦବାଚ୍ୟ କି ନୁହେଁ । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ସୁସ୍ଥାପିତ ହୋଇସାରିଛି ଏବଂ ଏହା ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି ଯେ, ବିବାହ ବନ୍ଧନ ବାହାରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ଚରିତ୍ରହୀନତା ଏବଂ ଅଶ୍ଳୀଳ ଘନିଷ୍ଠତାର ଘୃଣ୍ୟ ଆରୋପ ଲଗାଇବା ଏବଂ ପରକୀୟା ପ୍ରୀତିର ଅଭିଯୋଗ କରିବା ପତ୍ନୀଙ୍କ ଚରିତ୍ର, ସମ୍ମାନ, ଖ୍ୟାତି, ସ୍ଥିତି ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ଏକ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଅଟେ । ପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଆରୋପିତ ଏଭଳି ବିଶ୍ୱାସଘାତକତାର କଳଙ୍କ, ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଭାରତୀୟ ପତ୍ନୀଙ୍କ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ପରିସ୍ଥିତି ଓ ମାନଦଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କଲେ, ଅପମାନ ଏବଂ ନିଷ୍ଠୁରତାର ଚରମ ରୂପ ପଦବାଚ୍ୟ, ଯାହା ଆଇନ ଅନୁସାରେ ନିଷ୍ଠୁରତା ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱୟଂ ଯଥେଷ୍ଟ ଏବଂ ପତ୍ନୀଙ୍କ ଦାବି ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବା ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରଦାନ କରେ । ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ

କରାଯାଇଥିବା ବା ପରୀକ୍ଷଣ ସମୟରେ ଏବଂ ଜେରା ମାଧ୍ୟମରେ ସୂଚିତ ଏଭଳି ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ ଆଇନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରେ ବୋଲି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୃଢ଼ ଭାବେ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି । ଏଭଳି ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପରେ, ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛୁ ଯେ ପରିବାର ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍କର୍ଷରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛୁ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏଭଳି ଗୁଣବତ୍ତା, ମାତ୍ରା ଏବଂ ପରିଣାମର ଅଟେ ଯାହା ମାନସିକ କ୍ଲେଶ, ମନସ୍ତାପ ଏବଂ ଯାତନା ସୃଷ୍ଟି କରେ, ଯାହା ବୈବାହିକ ଆଇନରେ ନିଷ୍ଠୁରତାର ପୁନର୍ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଧାରଣା ସହିତ ସଦୃଶ ଅଟେ । ଏହା ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ବିଘଟନ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଏବଂ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଗଭୀର ଭାବେ ଆଘାତ ପହଞ୍ଚାଏ, ଯାହାଫଳରେ ସେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ଆଶଙ୍କା କରନ୍ତି ଯେ ଏଭଳି କଟାକ୍ଷ କରୁଥିବା ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିପଦଜନକ ହେବ ଏବଂ ଏହା ବୈବାହିକ ଗୃହର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣକୁ ଅସମ୍ଭବ କରିଦିଏ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ଆକସ୍ମିକ କ୍ରୋଧର ପରିଣାମ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉନାହିଁ । ଅପରପକ୍ଷରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏଭଳି କ୍ଷତିକାରକ ତିରସ୍କାର, ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ କଟାକ୍ଷ ଯାହା କରାଯାଇଥିବା ଜଣାପଡ଼ିଛି, ତାହା ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଯେ ସ୍ୱାମୀ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ଏହା ଜାରି ରଖିଥିଲେ, ଯାହା ପତ୍ନୀଙ୍କ ଭାବନାକୁ ଏଭଳି ସ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପମାନିତ ଏବଂ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରିଥିଲା ଯାହା ପତ୍ନୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅସହ୍ୟ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା ଏବଂ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ବୈବାହିକ ଗୃହରେ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ରହିବା ସମ୍ଭବପର ନଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ, ଏଫ୍.ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 57/1994 ରେ ନିଜ ରାୟର, ବିଶେଷ କରି ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31 ରୁ 38 ରେ ଲିଖିତ ବିବୃତିରୁ ସଂଗୃହୀତ ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଉପରେ ବିସ୍ତୃତ ତଥା ଅତି ସତର୍କ ପରୀକ୍ଷଣ ପୂର୍ବକ ଆଲୋକପାତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ରାୟକୁ କାଏମ ରଖିବା ପୂର୍ବରୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସୁସ୍ଥାପିତ ଆଇନଗତ ନୀତି ଆଧାରରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ମଧ୍ୟ ଏମ୍.ଜେ. ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 382/1983 ର ରାୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 26 ରୁ 30 ରେ ନଥିଭୁକ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ବିସ୍ତୃତ ଆଲୋଚନା ପରେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିଷ୍କର୍ଷ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପରେ ଆମେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ହେଉଛୁ ଯେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର ନିଷ୍କର୍ଷ ନଥିରେ ଉପଲବ୍ଧ ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଆଇନଗତ ତ୍ରୁଟି ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ କିମ୍ବା ତାହା କୌଣସି

ପ୍ରମାଣ ବିନା କିମ୍ବା ବିପରୀତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ କାରଣରୁ ପ୍ରଭାବହୀନ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇନାହିଁ, ଯାହାଫଳରେ ଆମ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଭିନ୍ନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ସମବର୍ତ୍ତୀ ରାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରାଯାଇପାରିବ ।

ଅପିଲକାରୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା, ଉପରୋକ୍ତ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ମତେ, ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ଯେ, ଯେତେବେଳେ 17.08.1988 ତାରିଖରେ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ସେହି ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ସର୍ତ୍ତବିହୀନ ଭାବେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାକୁ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 16.09.1988 ତାରିଖରେ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସଂଶୋଧନ ପ୍ରକୃତରେ 05.10.1988 ତାରିଖରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ନିଷ୍କର୍ଷ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ବିଚାରର ଆଧାର ହୋଇପାରିନଥାନ୍ତା । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କରାଯାଇଥିବା ଆଳ, ଯେପରି ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ହେଉଛି ଏହି ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ କଦାପି ନଥିରେ ନଥିବା ଭଳି ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ତାର ସନ୍ଦର୍ଭ କିମ୍ବା ତା' ଉପରେ ଭରସା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ ବିଚାରରେ, ଅପିଲକାରୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉପସ୍ଥାପିତ ଏହି ଦାବିକୁ ଖାରଜ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଉଭୟ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଏହି ଦିଗକୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଏବଂ ଏହାର ସଠିକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାର କରିଛନ୍ତି । ଅଭିଯୋଗର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ସବିଶେଷ ବିବରଣୀରୁ ଏହା ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଯେ ସେହି ବିବୃତିଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱୟଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ କେବଳ ତାଙ୍କରି ଅନୁରୋଧ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ୍ରମେ କରାଯାଇଥିଲା, ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକର ଏହି ମତ ଥିଲା ଯେ, ପତ୍ନୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଅଧିବକ୍ତା ନିୟୋଜିତ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଲୋଡ଼ି ଦାଖଲ ଆବେଦନ ଉପରେ ଅଦାଲତରେ 17.01.1990 ତାରିଖରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଜବାବ (ଯାହାକୁ ଭୁଲବଶତଃ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଛି) ଏବଂ ତାହାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ପୂର୍ବରୁ ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇଥିଲା ତାହାକୁ ବସ୍ତୁତଃ ପୁନଃଦୃଢ଼ୀକରଣ କରୁଥିବାରୁ, ତାହା ଉକ୍ତ ତଥାକଥିତ ପ୍ରତ୍ୟାହାରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁତ୍ୱହୀନ କିମ୍ବା ପରିଣାମହୀନ କରିଦିଏ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରକୃତ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀତ ହୁଏନାହିଁ । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଦୃଶ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ କାରଣ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ରାୟର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 40 ରୁ 48 ରେ ଯେଉଁ ଅକାଟ୍ୟ

ତଥ୍ୟଗତ କ୍ରମବୃଦ୍ଧି ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇଛି ଓ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦାବି ଖାରଜ ପାଇଁ ଭରସା କରାଯାଇଛି, ତାହା ପରେ ଆମେ କୌଣସି ଭିନ୍ନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ଅଟୁ । 17.01.1990 ତାରିଖର ଜବାବରେ ଏଭଳି ଅନେକ ଅଭିଯୋଗର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଉପରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଭରସା କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରୋପିତ କ୍ଷମାଦାନର ଦୁର୍ବଳ ଦାବିକୁ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଲିଖିତ ବିବୃତିରୁ କେତେକ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରତ୍ୟାହାର ପାଇଁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ସଂଶୋଧନ ଆବେଦନ ଉପରେ 16.9.88 ତାରିଖରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶରେ ବିଜ୍ଞ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବ । ପ୍ରତିବାଦୀ-ପତ୍ନୀ ଯିଏ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ଅପିଲ ଉପରେ ନିଜର ଜବାବ ଏକ ଶପଥପତ୍ର ଆକାରରେ ପଠାଇଥିଲେ, ସେ ତାହା ସହିତ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରଣ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ ତାରିଖ 17.01.1990 ର ଜବାବ ସତ୍ୟପାଠ ଏବଂ ଲିଖିତ ବିବୃତିର ସଂଶୋଧନ ଆବେଦନ ଉପରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଉପରୋକ୍ତ 16.09.1988 ତାରିଖର ଆଦେଶର ଏକ ନକଲ ସଂଲଗ୍ନ କରିଥିଲେ । 16.09.1988 ତାରିଖର ଆଦେଶର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 17 ରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରାଯାଇଥିବା ଦେଖାଯାଇଛି:

> "17. ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଲିଖିତ ବିବୃତିର ସଂଶୋଧନ ଆବେଦନ ଦାଖଲ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ ପ୍ରତି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଭରସା କରିପାରିବେ, ଯଦିଓ ଏଭଳି ବିଷୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପସାରଣ କରାଯାଇଥିବା ବିବୃତି ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇଥାଇପାରେ । ଏହା ମନେ ରଖାଯାଇପାରେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜର ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ 14.08.1986 ତାରିଖର ପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଗର ଏକତରଫା ପ୍ରତ୍ୟାହାର ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିନାହାଁନ୍ତି ।"

ଏହି ସମସ୍ତ ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହି ଦାବି କରିବା ନିରର୍ଥକ ଅଟେ ଯେ ଲିଖିତ ବିବୃତିର ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ଏକତରଫା ଭାବେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେହି ସମସ୍ତ ଅଭିଯୋଗ ସମସ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବିଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି ।

ତାହା ବ୍ୟତୀତ, ଆମ ବିଚାରରେ, ଏପରିକି ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ କରାଯାଇଥିବା ଆରୋପଗୁଡ଼ିକର ଅପସାରଣ ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିବା ସଂଶୋଧନ ଆବେଦନ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଏବଂ ସଂଶୋଧନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଏଭଳି କ୍ଷତିକାରକ ତିରସ୍କାର ଏବଂ ବିବୃତି ଦେଇ ପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠୁର ଆଚରଣ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ଦାୟିତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ କରେନାହିଁ, ଯେହେତୁ ତାହା କରାଯିବା ସମୟରେ ଏବଂ ନଥିରେ ରହିବା ସମୟରେ ତାହାର ଏକ ଗଭୀର ପ୍ରଭାବ ଥିଲା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 ର ଉପ-ଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (i-a) ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ, କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବଧି ବା ସମୟ ପାଇଁ ନିଷ୍ଠୁର ବ୍ୟବହାର ବୈଧାନିକ ଭାବେ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ସର୍ତ୍ତ ରଖାଯାଇନାହିଁ । ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ମାନସିକ ନିଷ୍ଠୁରତା କ'ଣ ଅଟେ, ଆମ ବିଚାରରେ, ତାହା ଏଭଳି ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକର ସଂଖ୍ୟା ଗଣନା ଉପରେ କିମ୍ବା କେବଳ ଏଭଳି ଆଚରଣର ନିରନ୍ତରତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ନାହିଁ, ବରଂ ପ୍ରକୃତରେ ଏହା କରାଯିବା ସମୟରେ ଏହାର ତୀବ୍ରତା, ଗୁରୁତ୍ୱ ଏବଂ କଳଙ୍କିତ ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ଏକ ଅନୁକୂଳ ବୈବାହିକ ଗୃହ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ମାନସିକ ମନୋଭାବ ଉପରେ ଏହାର କ୍ଷତିକାରକ ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବ । ଯଦି କଟାକ୍ଷ, ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ତିରସ୍କାର କେବଳ ସାଧାରଣ ପ୍ରକୃତିର ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ବୋଧହୁଏ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ଯେ ଏକ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ନିରନ୍ତରତା ବା ଜାରି ରହିବା, ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ଅନ୍ୟଥା ଏତେ ଗମ୍ଭୀର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇନଥାନ୍ତା, ତାହାକୁ ଏଭଳି କ୍ଷତିକାରକ ଏବଂ ଯାତନାଦାୟକ କରିଦିଏ କି ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେହି ଆରୋପ ସାମନା କରୁଥିବା ଜୀବନସାଥୀ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବେ ଯେ ବୈବାହିକ ଗୃହର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ । ଲିଖିତ ବିବୃତି ମାଧ୍ୟମରେ କଟୁତା ସହିତ ଲଗାଯାଇଥିବା ଏବଂ ନଥିରେ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ସଚେତନ ଏବଂ ସୁଚିନ୍ତିତ ବିବୃତିକୁ କେବଳ ଏହା ନଥିରୁ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଛି କହି ଏତେ ସହଜରେ ଉପେକ୍ଷା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହାର କୌଣସି ପରିଣାମ ନାହିଁ ବୋଲି ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ମାମଲାରେ ଆରୋପିତ ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଘଟଣାବଳୀ, ସ୍ୱତଃ ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ନିଷ୍ଠୁର ହେବା ବ୍ୟତୀତ, ସ୍ୱୟଂ ଏହି ତଥ୍ୟର ସ୍ୱୀକାରୋକ୍ତି

ମଧ୍ୟ ଗଠନ କରେ ଯେ ବିଗତ କିଛି ସମୟ ଧରି ସ୍ୱାମୀ ଜଣକ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପ୍ରତି ଭ୍ରୁକ୍ଷେପ ନକରି ନିରନ୍ତର ଏବଂ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବରେ ଏହିପରି ଆଚରଣ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଆସୁଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏହା ଏକ ତଥ୍ୟ ଯେ ସ୍ୱାମୀ ପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି ତୀବ୍ର ନିଷ୍ଠୁର ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଏକ ସମ୍ପନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ ପରି ସେହି ଦିନ ହିଁ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଦିନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ 5.10.1988 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନଥିରେ ରହିଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଭାବେ ଯେଉଁ ଅଲିଭା ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ଦାଗ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା, ତାହା ସଂଶୋଧନ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଆପେଆପେ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଣୁ, ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଉକ୍ତ ଆଚରଣ ଉପରେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଭରସା କରାଯିବାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉପସ୍ଥାପିତ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଯେ, ଯଦି ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦର ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଏ, ତେବେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୈବାହିକ ଗୃହକୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ପୁନଃମିଳାମିଶାର ନୂତନ ମାର୍ଗ ଏବଂ ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରେ, ତାହା ଆମକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆକର୍ଷିତ କରୁନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ କି ପତ୍ନୀଙ୍କ ମନୋଭାବକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଏ, ଯିଏ ନିଜେ କିମ୍ବା ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ହାଜର ନହୋଇ ମଧ୍ୟ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନିଜର ଜବାବ ଓ ତା' ସହିତ ସଂଲଗ୍ନକଗୁଡ଼ିକ ଦାଖଲ କରି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦାବିକୁ ଗଭୀର ଭାବେ ବିରୋଧ କରୁଛନ୍ତି । ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ପ୍ରତି-ଅଭିଯୋଗ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ତୀବ୍ର ଘୃଣା ଏବଂ ବିଦ୍ୱେଷର ସୂଚକ ଅଟେ । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ପରିସ୍ଥିତିର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଏବଂ ଆମ ଦ୍ୱାରା ଉପରୋକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଧାରରେ ବିଚାର କଲେ, ଏହି ଦାବି ଆମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସାର ପ୍ରତୀତ ହେଉଛି, ଯାହା କୌଣସି ପ୍ରକୃତ, ବାସ୍ତବିକ ବା ଯଥାର୍ଥ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କେବଳ ନିରାଶାରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ବିବାହ ବିଚ୍ଛେଦର ବିଚାରାଦେଶ କାଏମ ରହିବା ପରେ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲୋଡ଼ାଯାଇଥିବା ପୁନଃସ୍ଥାପନର ପ୍ରତିକାର ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ବିଫଳ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ।

ଉପରୋକ୍ତ ସମସ୍ତ କାରଣ ଯୋଗୁଁ, ଆମେ ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଗୁଣବତ୍ତା ଦେଖିବାକୁ ପାଉନାହୁଁ ଏବଂ ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ, ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଖାରଜ ହୋଇଛି । ମକଦ୍ଦମା ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା ନାହିଁ ।

ଏସ୍.କେ.ଏସ୍. ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହେଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ" ।

<u>ଭାଷାନ୍ତର :</u>

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।